

ਰਾਜੇ ਵੱਲੋਂ ਸੱਦਾ !

ਮੱਤੀ 22:1-14, ਇਕ ਨੇੜ ਝਾੜ

ਮੈਂ ਬੂਹੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬੂਹਾ ਖੋਲਣ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਿਤ ਲਗਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਖਲੋਤਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ‘ਮੈਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਡੀ. ਸੀ. ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ,’ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਾ ਫੜਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਸੱਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਮੇਰੀ ਗੱਡੀ ਖੜੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।’¹ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੋਮਾਂਚਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਅੱਜ ਦਾ ਸਰਮਨ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਸੱਦੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਰੋਮਾਂਚਕ ਅਤੇ ਅਹਿਮ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਰਥਾਤ ਹਾਕਮਾਂ ਦਾ ਸੱਦਾ ਹੈ!

ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਸਾਡਾ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਮੱਤੀ 22: 1-14 ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਘਟਨਾਵਾਂ ਮੰਗਲਵਾਰ, ‘ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਮਹਾਨ ਦਿਨ’ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵੇਲੇ, ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਮਹਾਂਸਭਾ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨਾਲ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ?’ (ਮੱਤੀ 21:23)। ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਮਾਲੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਨ। ਤੀਜਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਭੋਜ ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਕਹੇ ਗਏ ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 14), ਪਰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਸਨ। ਇਹ ਇਹ ਗੱਲ ਵਿਚ ਵੱਖਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਹਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅਰਥਾਤ ਦੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਹੈ।² ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਸ ਸਰਮਨ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ‘ਰਾਜੇ ਵੱਲੋਂ ਸੱਦਾ’ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ! ਇਸ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੱਦੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਸਚਿਆਈਆਂ ਵੇਖਾਂਗੇ।

ਇਹ ਅਨੰਦ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਸੱਦਾ ਹੈ (ਆਇਤਾਂ 1-3)

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ

ਆਇਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ: ‘ਯਿਸੂ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਫੇਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ। ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ’³ (ਆਇਤਾਂ 1, 2)। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ ਰਾਜੇ ਨੇ ‘ਸੱਦੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸੱਦਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ’⁴ (ਆਇਤਾਂ 3)।

ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਗੱਲ

ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਸੱਦੇ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਹ ਦਾ ਭੋਜ, ਅਰਥਾਤ ਇਕ ਪਰਬ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਸੱਦਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਭੋਜ ਦੇ ਰੂਪਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਯੁਗ ਅਰਥਾਤ ਮਸੀਹੀਅਤ ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।⁵ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੂਪਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।⁶ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਹੈ (ਅਫਸੀਆਂ 5:23-27, 31, 32; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:2 ਵੀ ਵੇਖੋ)।⁷ ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ‘ਵਿਆਹ ਦਾ ਭੋਜ’ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ,⁸ ਅਤੇ ਇਹ ਸਦੀਪਕਕਾਲ ਤਕ ਚਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ, ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਿਤ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ‘ਧੰਨ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਵਿਚ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਹਨ’ (19:9)।

ਇਸ ਰੂਪਕ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਪਹਿਲੂ ਤੋਂ ਵੀ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਰਾਜ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ ਜਾਂ ਖੇਤ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਮਸੀਹੀਅਤ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।⁹ ਇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਅਨੰਦ ਹੈ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਲਿਖੇ ਇਕ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਦਾ ਆਭਾਸ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ‘ਕਦੀ ਹੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਰੋਂਦੇ’ ਜ਼ਰੂਰ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।¹⁰ ਇਸ ਵਰਣਨ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।¹¹ ਤਾਂ ਵੀ, ‘ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਲਿਖਤੀ ਵੇਵਰਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਨਾਲ ਅਗਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਕਲਾ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਕਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਅੱਜ ਵੀ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਕਦੀ ਹੱਸਿਆ ਹੋਵੇ।’¹²

ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਇਉਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹੀਅਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਨੰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਲੋਕ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖਿਡੌਣਿਆਂ ਨੂੰ ‘ਸਰੀਰ ਦੇ ਕੰਮ’ ਕਹਿ ਕੇ ਠੁਕਰਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਜੌਨ ਵੈਸਲੀ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇਕ ਬੋਰਡਿੰਗ ਸਕੂਲ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਰਦੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗਰਮੀ, ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ ਜਾਗਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅੱਧੀ ਛੁੱਟੀ ਜਾਂ ਛੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਖੇਡ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ।

ਇਸ ਚਿਰਸਥਾਈ ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਉਲਟ, ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ‘ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਕਰੋ। ਫੇਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਨੰਦ ਕਰੋ’ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:4)। ਮੈਂ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਭੋਜ ਦਾ ਸੱਦਾ ਅਨੰਦ ਦਾ ਸੱਦਾ ਹੈ।

ਅਨੰਦ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਆਓ ਦੋ ਸਚਿਆਈਆਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। (1) ਜੇ ਅਸੀਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋਹਰੀ ਮਾਰ ਪਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਤਾਂ ਕੱਢਿਆ ਹੀ ਗਿਆ, ਉਹ ਦਾਅਵਤ ਦਾ ਅਨੰਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਸਕੇ। (2) ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੱਦਾ ਕਬੂਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਨੰਦਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਵਿਆਹ ਦੇ ਆਪਣੇ ਭੋਜ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉਤਰੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

ਇਹ ਇਕ ਸੱਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਆਇਤਾਂ 3-10, 14)

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ

ਆਓ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ। ਰਾਜੇ ਨੇ ‘‘ਸੱਦੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸੱਦਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ’’ (ਆਇਤ 3)। ਵਚਨ ਵਿਚ ਦੋਹਰੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਲ ਚੁੱਕਾ ਸੀ; ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਭੋਜ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਘੱਲਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਆ ਜਾਣ।¹³

ਸੱਦਾ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।¹⁴ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਬੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹਾ ਦੇ ਭੋਜ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ‘‘ਸੱਦਿਆ’’ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੂਜੇ ਸੱਦੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਦਾ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ; ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹਾ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਮੰਨ ਲਈ ਸੀ।

ਹੁਣ ਸੱਦੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਭੋਜ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਤਾਂ ‘‘ਉਹ ਆਉਣ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਨਾ ਹੋਏ’’ (ਆਇਤ 3)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਜਿੱਦੀ ਅਤੇ ਬਾਗ਼ੀ ਮਨ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਰਾਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇ, ‘‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿਆਂਗਾ।’’ ਇਸ ਲਈ ...

... ਉਸਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਘੱਲਿਆ ਜੋ ਸੱਦੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਭਈ ਵੇਖੋ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਬੈਲ ਅਰ ਮੋਟੇ ਮੋਟੇ ਜਾਨਵਰ ਕੋਹੇ ਗਏ ਹਨ [ਇਹ ਜਾਨਵਰ ਭੋਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤਕ ਮਾਰੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ]; ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਹੈ [ਮੀਟ ਬਣ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਖਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ]; ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਚੱਲੋ (ਆਇਤ 4)।

ਲੂਕਾ 14 ਅਧਿਆਇ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਮੁਤਾਬਿਕ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਮਹਿਮਾਨ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਣ ਲਗੇ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: ‘‘ਪਰ ਉਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਕਰ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ’’ (ਆਇਤ 5)। ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:3 ਵਿਚ ਇਸੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਬੇਪਰਵਾਹੀ’’ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਮੌਕੇ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। KJV ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ‘‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਜਾਣਿਆ।’’

ਰਾਜੇ ਦੀ ਦੋਹਰੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਹੋਈ। ਕੁਝ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਸਰੂਫ਼ ਹੋ ਕੇ ਕੀਤੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ‘‘ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਅਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਬਣਜ ਵਪਾਰ ਨੂੰ (ਆਇਤ 5ਅ) ਚਲਾ ਗਿਆ।’’ ਇਹ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਪਰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸੱਦੇ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਮਸਰੂਫ਼ ਹੋਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣ, ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਖੁਭ ਜਾਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ

ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਕੋਮਲ ਸੱਦਾ ਹੀ ਸੁਣਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਜੀਵਨ ਦੀ ਵੱਡੀ ਆਫ਼ਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਕਸਰ ਦੋਹ ਉਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰੋਵਤਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਬੇਹਤਰੀਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।¹⁵

ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਹਾਕਮ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਨਾਲ ਠੁਕਰਾ ਕੇ ਕੀਤੀ: ‘ਅਤੇ ਹੋਰਨਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੱਤ ਲਾਹੀ ਅਰ ਮਾਰ ਸੁੱਟਿਆ’ (ਆਇਤ 6)। ਇਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਰਤਾਓ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਰਸੂਲਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਰਤਾਓ ਦਾ ਪੂਰਵਾਭਾਸ ਸੀ। ਕੁਝ ਨੇ ਸੱਦੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੇ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਹੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਆਖਰੀ ਨਤੀਜਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਿਕਲਿਆ।

ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ, ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੂਜੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਹਿਲੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਤਾਂ ਆਮ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਇੰਨੇ ਮਸਰੂਫ਼ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸੱਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਸਲ ਵਿਚ, ਜਿਹੜਾ ਵਰਤਾਓ ਰਾਜੇ ਦੇ ਘੱਲੇ ਹੋਇਆਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।¹⁶ ਇਸ ਕਾਰਣ ਹੁਣ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ‘ਕ੍ਰੋਧ ਆਇਆ’ (ਆਇਤ 7)। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝੋ ਕਿ ਖੁਦਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਖੁਦਾ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਓ!

ਰਾਜੇ ਨੇ ‘ਆਪਣੀਆਂ ਫ਼ੌਜਾਂ ਘੱਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੂਨੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਫੁਕ ਸੁੱਟਿਆ’ (ਆਇਤ 7ਅ)। ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਸੰਭਵਤਾ ਇਹ 70 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਰੋਮੀ ਫ਼ੌਜ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਤਾਂ ਵੀ ਭੋਜ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਹੈ ਪਰ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਨਾਲਾਇਕ ਹਨ’ (ਆਇਤ 8)। ‘ਨਾਲਾਇਕ’ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਕਮੀ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੱਦਾ ਠੁਕਰਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:44-46)। NIV ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ‘ਉਹ ਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ।’

ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ‘ਚੁਰਾਹਿਆਂ ਵਿਚ ਜਾਓ ਅਤੇ ਜਿੰਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸੱਦ ਲਿਆਓ’ (ਆਇਤ 9)। ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਚੁਰਾਹਿਆਂ’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।¹⁷ NIV ਵਿਚ ‘ਗਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਠੁੱਕਰਾਂ’ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਥਾਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦਿਨ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਰਾਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ‘ਚੁਰਾਹਿਆਂ’ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਇਸੇ ਭਾਵ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਜਿੰਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸੱਦ ਲਿਆਓ।’ ਇਹ ਗ੍ਰੇਟ ਕਮੀਸ਼ਨ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ? ‘ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸਰਬੱਤ ਸਰਿਸ਼ਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੋ’ (ਮਰਕੁਸ 16:15)।

ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ: ‘ਰਸਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਜਿੰਨੇ ਮਿਲੇ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਲਿਆਏ’ (ਆਇਤ 10)।¹⁸ ‘ਬੁਰੇ ਭਲੇ’ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਬੁਰਾਈ ਲਈ ਥਾਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਉਹ ਬੁਰੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਭਲੇ, ਉਹ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸਭ

ਲਈ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ‘ਬੁਰੇ’ ਲੋਕ ‘ਧਾਰਮਿਕ’ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਚਨ ਨੂੰ ਵੱਧ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਸਨ (ਮੱਤੀ 21:28-32)।

ਕਿਰਪਾ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਇਸ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ‘ਰਸਤਿਆਂ ਵਿਚ’ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਇਸ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੋਜ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:8, 9)।

ਚਾਕਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ‘ਵਿਆਹ ਵਾਲਾ ਘਰ ਮੇਲੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ’ (ਆਇਤ 10)। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭੋਜ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਭੋਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਲੋਕ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਕਸਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਫਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਗੱਲ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਝ ਸਿਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਆਓ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਸਿਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸੱਦਾ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਠੁਕਰਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝੋ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਰਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਆਇਤ 14 ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ: ‘ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਥੋੜੇ।’ ‘ਬਹੁਤ’ ਸ਼ਬਦ ‘ਸਭ’ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ¹⁹ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (2 ਥੋਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:14)। ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ‘ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਥੋੜੇ’ ਹੀ ਹਨ। ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ‘ਚੁਣੇ ਹੋਏ’ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਆਹ ਦੇ ਭੋਜ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਕੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਆਦਮੀ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਨਹੀਂ। ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਹਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸੱਦਾ ਕਬੂਲ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਠੁਕਰਾ ਕੇ ਖ਼ੁਦ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ‘ਚੁਣੇ ਹੋਇਆਂ’ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਖ਼ੁਦਾ ਤੁਹਾਥੋਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹੀ ਬਣੋ। ਉਸ ਨੇ ‘ਵਿਆਹ ਦੇ ਭੋਜ’ ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਜੀ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਹੇ ਸਾਰੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਦੱਬੇ ਹੋਏ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਓ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦਿਆਂਗਾ’ (ਮੱਤੀ 11:28)। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਵੇਖ, ਮੈਂ ਬੁਹੇ ਉੱਤੇ ਖਲੋਤਾ ਅਤੇ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਬੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਅੰਦਰ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਛਕੇਗਾ’ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:20)। ‘ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਵੇਖੋ, ਹੁਣ ਹੀ ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਵੇਖੋ, ਹੁਣ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:2)। ‘ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਲਾੜੀ ਆਖਦੀ ਹੈ, ਆਓ ਜਿਹੜਾ ਸੁਣਦਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਕਹੇ, ਆਓ! ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਤਿਹਾਇਆ ਹੋਵੇ ਉਹ ਆਵੇ। ਜਿਹੜਾ ਚਾਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਮੁਫਤ ਲਵੇ’ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22:17)। ਪਰ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕਿਰਪਾਮਈ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਠੁਕਰਾਉਣਾ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ।

ਇਸ ਸੱਚੇ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ (ਆਇਤਾਂ 11-14)

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ

ਸਹੀ ਗੱਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਜੇ ਇਸ ਦੋਹਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਘਰ ਭਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ‘‘ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅੰਦਰ ਆਇਆ’’ (ਆਇਤ 11)। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਝੁਕੇ ਹੋਇਆਂ’’ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਲੋਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਾਅਵਤ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ, ਭੋਜ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਹੁਣ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭੀੜ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ, ‘‘ਤਦ ਉੱਥੋਂ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ ਜਿਸਨੇ ਵਿਆਹੁਣਾ ਕੱਪੜਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾ ਸੀ’’ (ਆਇਤ 11)। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਵੱਲੋਂ ਢੰਗ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਨਾ ਪਹਿਨਣਾ²⁰ ਮੇਜ਼ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵਯੁਧ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ, ਰੂਸੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨੇ ਬ੍ਰਤਾਨਵੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ, ਵਿੰਸਟਨ ਚਰਚਿਲ ਦੇ ਸੁਆਗਤ ਵਿਚ ਇਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭੋਜ ਦਿੱਤਾ। ਰੂਸੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਪਹਿਰਾਵੇ ਜਾਂ ਫੌਜੀ ਵਰਦੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਆਏ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨਮਾਨਿਤ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੀ। ਚਰਚਿਲ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜ਼ਿਪਰ ਕਵਰਆਲ ਪਹਿਨ ਕੇ ਆਏ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੰਦਨ ਵਿਚ ਜਰਮਨੀ ਦੇ ਬੰਬ ਹਮਲਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਨੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਰੂਸੀ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨਮਾਨਿਤ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੋਜ ਨੂੰ ਇਸ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਬੇਹਤਰੀਨ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਆਵੇ।²¹

ਇਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ: ਜੇ ਕਿਸੇ ਪਿਉ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਹਿੰਗਾ ਲਹਿੰਗਾ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਹੋਣ, ਪਰ ਉਹ ਭੈੜੀ ਜੀਨ ਪਾ ਕੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿਚ ਆ ਜਾਵੇ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਉ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਕਈ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਾਲੇ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਗਈ? ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ? ‘‘ਪਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਤਾਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਿਉਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ?’’ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੱਧਯੁਗੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ, ਇਕ ਸਹਾਇਕ ਵੱਲੋਂ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਵੱਲੋਂ ਹਰ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਇਕ ਚੋਗਾ ਜਾਂ ਚਿੱਟਾ ਕੱਪੜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।²² ਅੱਜ ਵੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ (ਜੋ ਨਿਕਾਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੁਲਹਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ) ਨੂੰ ਦੁਲਹਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਉਸ ਜਮਾਨੇ ਵਿਚ ਵੀ ਫਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸੱਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਸੂਥਰੇ ਬਣਕੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੋਣੀ ਹੀ ਸੀ।

ਸਾਨੂੰ ਡੂੰਘਿਆਈ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ,

ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਵਿਆਹ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ। ਅਗਲੀ ਆਇਤ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਚਿਤ ‘ਕੱਪੜੇ’ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।²³ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਲਵਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੂਹਾਨੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਪਹਿਨੇ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੁਨਾਸਿਬ ਰੂਹਾਨੀ ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇ, ਜਦਕਿ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਣ (ਵੇਖੋ 1 ਸਮੂਏਲ 16:7)। ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਖੁਦਾ ਹੀ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15:8)। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਨਿਜੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ‘ਜਦੋਂ ਖੁਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ?’

ਹੁਣ ਰਾਜੇ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਭਾਈ;²⁴ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਵਿਆਹੁਣੇ ਕੱਪੜੇ ਬਾਝੋਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਆਇਆ?’ (ਮੱਤੀ 22: 12)। ਉਸ ਹਾਕਮ ਨੇ ਜਵਾਬ ਮੰਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਕੇਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਉਚਿਤ ਕਾਰਣ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ‘ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ’ (ਆਇਤ 12)। ‘ਚੁੱਪ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ’ ‘ਮੁਸਕਾ’ ਜਾਂ ‘ਠੇਠੀ’ ਲਗ ਗਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਫਿਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ‘ਟਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ’ (ਆਇਤ 13)। ਇਹ ਉਹ ਟਹਿਲੂਏ ਸਨ, ਜਿਹੜੇ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਗਏ ਸਨ। ਬਲਕਿ ਰਾਜੇ ਦੇ ਘਰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਤੇ ਲਾਏ ਗਏ ਟਹਿਲੂਏ ਸਨ।²⁵ ਰਿਚਰਡ ਟ੍ਰੈਂਚ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ‘ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹਾਇਕ’ ਕਿਹਾ ਹੈ।²⁶ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੂਤ ਹਨ, ਉਹ ‘ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਠੋਕਰਾਂ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਗੇ’ (ਮੱਤੀ 13:41; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 13:49; ਲੂਕਾ 19:24)।

ਰਾਜੇ ਨੇ ਟਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘ਇਸ [ਆਦਮੀ] ਦੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ [ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਭੋਜ ਵਿਚ ਫੇਰ ਨਾ ਵੜ ਸਕੇ] (ਲੂਕਾ 16:26) ਇਹ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਅੰਧਘੋਰ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿਓ! ਉੱਥੇ ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟਣਾ ਹੋਵੇਗਾ’ (ਮੱਤੀ 22: 13)। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਰੂਪਕ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ‘ਇਸ ਭੋਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਚਮਕ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿਓ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇਸ ਅਨੋਖੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗਵਾਉਣ ਤੇ ਰੋਵੇ ਅਤੇ ਦੰਦ ਪੀਸਦਾ ਰਹੇ।’ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਰਕ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੀ ਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਮੱਤੀ 8: 12; 25:30)।

ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਗੱਲ

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰੂਆਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ²⁸ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਭੋਜ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਬਣਦਾ ਸਨਮਾਨ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।²⁹

ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਰੂਹਾਨੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਢੁਕਵੇਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦਾ ਰੂਪਕ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4: 22–24 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਇਜ਼ਹਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ‘... ਪੁਰਾਣੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਨੇ ਲਾਹ ਸੁੱਟੋ ... ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਇਨਸਾਨੀਅਤ

ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਓ’’ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3: 10, 12, 14 ਵੀ ਵੇਖੋ)। ਗਲਾਤੀਆਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਖਤ ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਜਿੰਨਿਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ, ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਿਆ ਹੈ’’ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:26, 27; ਰੋਮੀਆਂ 13: 14 ਵੀ ਵੇਖੋ)। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ, ਖੁਦਾ ਦੇ ਫ਼ਤਹਿਮੰਦ ਲੋਕ ‘ਆਪਣੇ ਬਸਤਰ ਲੇਲੇ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਧੋਤੇ’ ਅਤੇ ‘ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ’ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 7:9, 14; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:4, 5, 18; 6: 11; 22: 14 ਵੀ ਵੇਖੋ)। ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ‘ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰਾਂ’ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜੀ ਕੇ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2: 10) ਅਤੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲ ਮੁੜ ਕੇ (1 ਯੂਹੰਨਾ 1:7, 9) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯਾਕੂਬ 1:27)।

ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਮੁਕਤੀ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ‘ਸਸਤੀ ਕਿਰਪਾ’ ਨਹੀਂ ਹੈ।³⁰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਜੀ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਰਸੂਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੀ ਆਖੀਏ? ਕੀ ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲਗੇ ਰਹੀਏ ਭਈ ਕਿਰਪਾ ਬਾਹਲੀ ਹੋਵੇ? ਕਦੇ ਨਹੀਂ! ਅਸੀਂ ਜਿਹੜੇ ਪਾਪ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮੋਏ ਹੁਣ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਓਸ ਵਿਚ ਕਿੱਕਰ ਜੀਵਨ ਕੱਟੀਏ? ਅਥਵਾ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋ ਭਈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ? ਸੋ ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੱਬੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਜਿਵੇਂ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ ਤਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ ਚੱਲੀਏ (ਰੋਮੀਆਂ 6: 1-4)।

ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਖਤਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ: ‘ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਥੋੜੇ’ (ਮੱਤੀ 22: 14)। ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਕਹਾਵਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜੇ ਸਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ ਸੱਦਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭੋਜ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਦਾਅਵਤ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕੁਝ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀ।

ਸਾਰ

ਸੱਦੇ ਦੇ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗੀਤ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਦਾਅਵਤ ਲਈ ਆ ਜਾਓ, ‘ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਹੈ!’
 ਆ ਜਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਜ਼ ਵਿਛ ਗਈ ਹੈ;
 ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੇਟ ਭਰ ਖਾਣਾ ਮਿਲੇਗਾ।³¹

ਯਿਸੂ ਲਈ ਮਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਭੋਜ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕੋ। ਰਾਜੇ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਨ ਦਾਅ ਤੇ ਲੱਗੀ

ਹੈ। ਅੱਜ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ‘ਹਾਂ’ ਕਹਿ ਦਿਓ।

ਨੋਟ

ਇਸ ਸਰਮਨ ਦਾ ਬਦਲਵਾਂ ਸਿਰਲੇਖ, ‘ਇਕ ਸ਼ਾਹੀ ਸੱਦਾ’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲੋੜ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਬਦਲ ਲਵੋ: ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦੱਸੋ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਵਾਕਫ਼ ਹੋਣ, ਅਜਿਹਾ ਸੱਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੇ ਫ਼ਖ਼ਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ²ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ‘ਇਕ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਫ੍ਰੀ ਸੇਲ’ ਕਹਿ ਕੇ ਆਮ ਤੌਰ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ‘ਇਕ ਦੇ ਨਾਲ’ ਇਕ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ³KJV ਵਿਚ ‘ਵਿਆਹ’ ਹੈ, ਪਰ ਲਿਖਤ ਵਿਆਹ ਦੇ ਭੋਜ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। NIV ਵਿਚ ‘ਵਿਆਹ ਦੀ ਦਾਅਵਤ’ ਹੈ। ⁴KJV ਵਿਚ ‘ਸੇਵਕ’ ਹੈ, ਪਰ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ‘ਗੁਲਾਮਾਂ’ ਲਈ ਹੈ। ⁵ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੰਕੇਤਕ ਢੰਗ ਬਾਰੇ, ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 61:10; 62:5; ਹੋਸ਼ੇਆ 2:19. ਭੋਜ ਦੇ ਸੰਕੇਤਕ ਢੰਗ ਬਾਰੇ, ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 25:6; 65:13 (ਲੂਕਾ 14:15 ਵੀ ਵੇਖੋ)। ⁶ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਬਾਰੇ, ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 9:15; ਯੂਹੰਨਾ 3:29. ਭੋਜ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਬਾਰੇ, ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 8:11, 12; ਲੂਕਾ 22:30. ⁷ਯਹੂਦੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਦੋ ਪੜਾਅ ਹੁੰਦੇ ਸਨ: ਮੰਗਣੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਨਿਕਾਹ। ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ² ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:2 ਮੰਗਣੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5 ਲਾੜੀ ਦੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਇਸ ਸਰਮਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ⁸ਇਕ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ ਹੈ: ‘ਪਾਰਟੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ!’ ⁹ਕਿਸੇ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਜਨਾਜ਼ੇ ਦੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ। ¹⁰ਇਹ ਝੂਠਾ ਪੱਤਰ ਲਾਤੀਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਪੁਬਲਿਕਸ ਲੈਂਟਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਿਲਾਤੁਸ ਦਾ ਸਮਕਾਲੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੀਲ ਆਰ. ਲਾਈਟਫੁਟ, *ਦ ਪੈਰੋਬਲਸ ਆਫ਼ ਜੀਜ਼ਸ*, ਭਾਗ 2 (ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਆਰ. ਬੀ. ਸਵੀਟ ਕੰ., 1965), 12 ਵਿੱਚੋਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ।

¹¹ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਹੜਾ ਕਦੇ ਹੱਸਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਅਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਹਸਮੁਖ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਝਲਕ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ¹²ਲਾਈਟਫੁਟ, 12. ਅਗਲਾ ਪੈਰ੍ਹਾ ਇਸੇ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ¹³ਜਿਸ ਦੋਹਰੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਅਸਤਰ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਅਸਤਰ ਨੇ ਹਾਮਾਨ ਨੂੰ ਇਕ ਭੋਜ ਤੇ ਸੱਦਿਆ (ਅਸਤਰ 5:8)। ਫਿਰ, ਜਦ ਭੋਜ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ (ਅਸਤਰ 6:14)। ¹⁴ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਠ ਵਿਚ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਆਮ ਅਰਥ ਵਿਚ ‘ਧਾਰਮਿਕ’ ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਖ਼ਾਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ ਸਨ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਹ ਖਾਸ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦੋਸਤ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ¹⁵ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਆਫ਼ ਮੈਥਿਊ*, ਜਿਲਦ 2, ਸੋਧਿਆ. ਅੰਕ, ਦ ਡੇਅਲੀ ਸਟੱਡੀ ਬਾਈਬਲ ਸੀਰੀਜ਼ (ਫਿਲਾਡੈਲਫ਼ਿਆ: ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1975), 268. ¹⁶ਕਿਸੇ ਆਧੁਨਿਕ ਉਦਾਹਰਣ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਜਦ ਅੱਤਵਾਦੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਦੂਤਾਵਾਸ

ਤੇ ਬੰਬ ਸੁੱਟਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਕਾਰਾ ਸਿੱਧਾ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਬੰਬਾਰੀ ਵਿਚ ਮਾਰੇ ਜਾਂ ਫੱਟੜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।¹⁷ ਮੇਰੀ ਇੰਟਰਲੀਨੀਅਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਰਾਗਾਂ ਦਾ ਅੱਡ ਹੋਣਾ।’’¹⁸ ਪਿਛਲੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ, ਵਾਕ ‘‘ਬੁਰੇ ਭਲੇ’’ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ‘‘ਗੈਰ ਧਾਰਮਿਕ’’ ਭਾਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਸੀ।¹⁹ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ‘‘ਬਹੁਤ’’ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ‘‘ਸਭ’’ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ‘‘ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਥਾਂ ਨਿਸਤਾਰੇ ਦਾ ਮੁੱਲ ਭਰਨ ਨੂੰ’’ (ਮੱਤੀ 20:28) ਅਤੇ ‘‘ਸਭਨਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰ ਦੇ ਕੇ ਦਿੱਤਾ’’ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:6) ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ।²⁰ ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਅਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਵਿਚ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਬੇਹਤਰੀਨ ਕੱਪੜਾ ਹੋਵੇਗਾ।

²¹ ਐਲਡਰੇਡ ਏਕੋਲਸ, *ਡਿਸਕਵਰਿੰਗ ਦ ਪਰਲ ਆਫ ਗ੍ਰੇਟ ਪ੍ਰਾਈਸ* (ਫੋਰਟ ਵਰਥ, ਟੈਕਸਸ: ਸਵੀਟ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ, 1992), 167. ²² ਉਹੀ, 171. ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਮੁਤਾਬਿਕ ਅਜਿਹੇ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਂ ਆਰਥਿਕ ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਭ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣੇ ਸਨ।²³ ਬਾਈਬਲ ਅਕਸਰ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਢੰਗ ਦੇ ‘‘ਕੱਪੜੇ’’ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ 29:14; ਯਸਾਯਾਹ 61:10; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 16:10 ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਕਈ ਹਵਾਲੇ ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ‘‘ਪਹਿਨਣ’’ ਤੇ ਆਇਤਾਂ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ (ਰੋਮੀਆਂ 13:12; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:11-17; 1 ਥੋਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:8)।²⁴ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ‘‘ਪਿਆਰ’’ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਇਕ ਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਦੋਸਤ’’ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਕਾਮਰੇਡ’’ ਜਾਂ ਸਾਥੀ’’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਮੱਤੀ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਉਲਟ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 20:13; 26:50)।²⁵ *Duolos* ‘‘ਦਾਸ’’ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *diakonos* ਹੈ।²⁶ ਰਿਚਰਡ ਸੀ. ਟ੍ਰੈਂਚ, *ਨੋਟਸ ਆਨ ਦ ਪੈਰੋਬਲਸ ਆਫ਼ ਅਵਰ ਲੌਰਡ* (ਵੈਸਟਵੁਡ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ: ਫਲੋਮਿੰਗ ਐਚ. ਰੈਵਲ ਕੰ., 1953), 243. ²⁷ ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 16:26. ²⁸ ਇਹ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।²⁹ ਇਹ ਅਸੀਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।³⁰ ‘‘ਸਜਤੀ ਕਿਰਪਾ’’ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਜਰਮਨ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਡਿਉਟਰਿਚ ਬੇਨ ਹੋਫਰ (1906-45) ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

³¹ ਚਾਰਲਟ ਜੀ. ਹੋਮਰ, ‘‘ਕਮ ਟੂ ਦ ਫੀਸਟ’’ *ਸੌਂਗਸ ਆਫ ਦ ਚਰਚ*, ਸੰਕਲਨ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ ਆਲਟਨ ਐਚ. ਹੌਵਰਡ (ਵੈਸਟ ਮੋਨਰੋ, ਲੁਇਸਿਆਨਾ: ਹੌਵਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1977)। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਇਸ ਗੀਤ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਹੋਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਰਮਨ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਇਹ ਗੀਤ ਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।